

RESSÒ DE LA PARAULA

El pa, fruit compartit i lliurat (XII)

Hi ha un moment en la celebració de l'Eucaristia, que el sacerdot, prenent a les seves mans un tros de pa, el presenta davant Déu, mentre pronuncia unes paraules que recorden les benediccions dels àpats jueus:

«Us beneïm, Senyor, per aquest pa, que és fruit de la terra i del treball dels homes...»

En la seva senzillesa, resulta una benedicció molt bella. El pa és veritablement un fruit. És el resultat d'un do i d'un treball. Com a tal, motiva la benedicció a Déu, és a dir, el nostre reconeixement agraït i la lloança.

Però el més important d'aquest gest és l'evocació de la destinació del pa: esdevenir matèria de l'Eucaristia, el cos lliurat de Jesucrist:

«El serà per a nosaltres pa de vida.»

En aquest moment de la celebració no podem oblidar els qui no tenen pa. De fet, immediatament abans s'ha fet la col·lecta, el significat de la qual és expressar, mitjançant l'aportació material i voluntària, que la comunitat comparteix béns. Aquesta aportació material formarà part de l'ofrena eucarística. Que la comunitat cristiana comparteix béns —també materials— és essencial a l'Església. Però, des de sempre, aquest gest ha inclòs el record i el compromís amb els pobres, encara que no formin part explícitament de la co-

munitat cristiana. Sempre els més pobres han tingut el seu lloc privilegiat al cor de l'Església, especialment en la celebració de l'Eucaristia.

D'aquest cor de l'Església va néixer l'organització Mans Unides: un grup de Dones d'Acció Catòlica (membres de la UMOF) que es van sentir cridades a comprometre's amb els qui al món passen gana. Per a elles, la fam de Déu era inseparable de la fam de pa. Avui roman ben viva aquesta crida. Som també cridats per l'organització eclesial Mans Unides a sumar-nos a la nova Campaña Contra la Fam sota el lema «El món no necessita més menjar. Necessita més gent compromesa». Hi ha en aquesta invitació uns supòsits, uns criteris de llarg abast, sobre la

producció d'aliments, el desequilibri ecològic i econòmic, l'explotació dels països més pobres, la sobreabundància i el malbaratament dels més rics, etc.

Mirem el pa que sostenen les mans del sacerdot mentre beneïm Déu. És un pa «nostre», que tenim com a conseqüència de la terra i del nostre treball. Però, ¿com pot ser objecte de la nostra benedicció a Déu, si és fruit d'una terra posseïda i d'un treball realitzat al marge de la justícia i del respecte als drets bàsics dels més pobres? Més encara, ¿com pot arribar a ser matèria de l'Eucaristia, Cos de Crist, si aquest pa roman aquí al marge de l'amor concret i autèntic que va predicar Jesucrist i que ens transmet mitjançant el seu Esperit?

I mirem la nostra col·lecta, l'aportació material que realitzem com a signe de comunió. Segons el que posem a la safata i els motius que ens mouen a fer-ho, ¿pot ser realment signe de compartir i ajudar els qui passen gana segons els criteris que ens transmet l'Església en la seva Doctrina Social?

Són preguntes inquietants. Però la nostra resposta, sobretot ha de ser el gest, el compromís, la col·laboració. No és el problema la falta d'aliments. Ens en sobren. El problema és la falta de mans que el reparteixin amb justícia.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El camí dolorós cap a un mateix

El dimecres que ve comença un període que culminarà en la Pasqua, la celebració central del misteri cristià. Per preparar-nos, la litúrgia de l'Església ens proposa un temps especial, la Quaresma. És un temps per al silenci, la reflexió, la pregària. Som convidats a fer una cosa avui molt necessària; parar el procés sovint massa atrafegat de la nostra vida, retrobar-nos amb nosaltres mateixos i fer-nos conscients de la nostra realitat. Som convidats a fer silenci, a parar el brogit de la nostra vida diària, a callar les

nostres acusacions als altres i les excuses de les nostres febleses i indignitats. Som cridats a tornar-nos a fer conscients de la nostra realitat, de la nostra grandesa i de les nostres febleses i limitacions. La cendra és el signe senzill i eloqüent de la feblesa, la senzillesa retrobada i el ridícul de voler-nos enganyar davant dels altres, de nosaltres mateixos i de Déu. Tota aquesta tasca espiritual forma part de la nostra Quaresma cristiana i pot semblar que són actes devocionals propis només dels cristians, però al fons no són sinó experièn-

cies necessàries de vida i responsabilitat humana. És la manera cristiana de fer el camí, sovint dolorós, cap a un mateix, que tota persona humana està cridada a fer.

L'accent cristià és que aquest retrobament personal obre l'esperit a acollir el missatge de l'amor salvador de Déu que se'ns dona en la mort i la resurrecció de Jesús, que ens allibera de la nostra mesquinesa i ens fa persones.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

El pan, fruto compartido y entregado (XII)

Hay un momento en la celebración de la Eucaristía, en que el sacerdote, tomando en sus manos un trozo de pan, lo presenta ante Dios, mientras pronuncia unas palabras que recuerdan las bendiciones de las comidas judías:

«Bendito seas, Señor, por este pan, fruto de la tierra y del trabajo del hombre...»

En su sencillez, resulta una bendición muy bella. El pan es verdaderamente un fruto. Es el resultado de un don y de un trabajo. Como tal, motiva la bendición a Dios, es decir, nuestro reconocimiento agradecido y la alabanza.

Pero lo más importante de este gesto es la evocación del destino del pan: llegar a ser materia de la Eucaristía, el cuerpo entregado de Jesucristo:

«Él será para nosotros pan de vida.»

En este momento de la celebración no podemos olvidar a los que no tienen pan. De hecho inmediatamente antes se ha realizado la colecta, cuyo significado es expresar, mediante la aportación material y voluntaria, que la comunidad comparte bienes. Esa aportación material formará parte de la ofrenda eucarística. Que la comunidad cristiana comparte bienes —también materiales— es esencial a la Iglesia. Pero desde siempre este gesto ha incluido el recuerdo y el compromiso con los pobres, aunque no formen parte explícitamente de la comunidad cristiana. Siempre los más pobres han tenido su lugar privilegiado en el corazón de la Iglesia, especialmente en la celebración de la Eucaristía.

De ese corazón de la Iglesia nació la organización Manos Unidas: un grupo de Mujeres de Acción Católica (miembros de la UMOF) que se sintieron llamadas a comprometerse con los que en el mundo pasan hambre. Para ellas, el hambre de Dios era inseparable del hambre de pan. Hoy permanece bien viva esta llamada. Somos también llamados por la organización eclesial Manos Unidas a sumarnos a la nueva Campaña Contra el Hambre bajo el lema «El mundo no necesita más comida. Necesita más gente comprometida». Hay en esta invitación unos presupuestos, unos criterios de largo alcance, sobre la producción de alimentos, el desequilibrio ecológico y económico, la explotación de los países más pobres, la sobreabundancia y el despilfarro de los más ricos, etc.

Miramos el pan que sostienen las manos del sacerdote mientras bendecimos a Dios. Es un pan «nuestro», que tenemos como consecuencia de la tierra y de nuestro trabajo. Pero, ¿cómo puede ser objeto de nuestra bendición a Dios, si es fruto de una tierra poseída y de un trabajo realizado al margen de la justicia y del respeto a los derechos básicos de los más pobres? Es más, ¿cómo puede llegar a ser materia de la Eucaristía, Cuerpo de Cristo, si ese pan está ahí al margen del amor concreto y auténtico que predicó Jesucristo y que nos transmite mediante su Espíritu?

Y miramos nuestra colecta, la aportación material que realizamos como signo de comunión. Según lo que echamos en la bandeja y los motivos que nos mueven a hacerlo, ¿puede ser realmente signo de compartir y de ayudar a los que pasan hambre según los criterios que nos transmite la Iglesia en su Doctrina Social?

Son preguntas inquietantes. Pero nuestra respuesta, sobre todo ha de ser el gesto, el compromiso, la colaboración. No es el problema la falta de comida. Nos sobra. El problema es la falta de manos que la repartan con justicia.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Conclusa la Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Bruguers

S'ha celebrat del 17 al 27 de gener, amb moments de trobada amb el conjunt de capellans i diaques, amb cadascun d'ells personalment, i amb el Consell Pastoral Arxiprestal. L'acte de cloenda va tenir lloc dissabte 27 de gener a Castelldefels. Entre les idees transmeses, aquell dia per part del bisbe Agustí al Consell Arxiprestal, podem destacar la importància cabdal de l'adhesió vital a Jesucrist. Va recordar que ser cristià no és sols ser bona persona, és molt més, és ser «Crist vivent». Ser cristià és viure de la gràcia, captivat per l'amor de Déu i pel seu perdó; cristià és el que cau moltes vegades però s'aixeca.

En la posterior trobada oberta a tothom, a l'església de Santa Maria, el nostre Bisbe també va convidar a donar més importància a la celebració de la Missa. La motivació és que seria un error pensar que només cal ser cristià i no cal anar a Missa. Ho va comparar amb la situació d'un marit que no manifestés externament l'amor a la seva esposa, ella acabaria

dubtant que l'estima. És important comunicar l'amor i Jesucrist va voler comunicar-se realment amb mitjans visibles: això són els sacraments. La Santa Missa és la forma més intensa de sentir l'amor de Déu.

Sant Vicenç dels Horts. Durant la segona quinzena del present mes de febrer es realitzarà la Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sant Vicenç dels Horts, començant el proper dimarts, 13 de febrer, amb diverses entrevistes personals amb els capellans de l'arxiprestat.

Memorial Pere Tena

El proper 17 de febrer tindrà lloc l'acte de lliurament del IV Memorial Pere Tena, que enguany ha estat atorgat a la Parròquia de Santa Eulàlia de Vilapicina de Barcelona. En concedir-lo, el CPL ha valorat el treball ben fet en aquesta i en moltes altres parròquies pel que fa a la pastoral litúrgica, i posa en relleu la importància dels equips de litúrgia «que arreu són l'ànima en la litúrgia en les comunitats parroquials». Una de les raons de la con-

cessió del guardó són els 50 anys de la subscripció a la publicació *Missa Dominical*. Aquesta és una molt bona eina, per les seves pautes litúrgiques, les orientacions homilètiques, els comentaris bíblics que ajuden a no caure en la rutina i per les pregàries dels fidels, que tenen present l'actualitat de la vida de la humanitat de manera especial recordant-nos la pregària pels qui més pateixen, siguin persones o pobles.

PROPERAMENT...

▸ **Recés Aixeca't.** Una matinal de meditació i reflexió al voltant del tema «El bon acompanyant fa camí amb mi». Dissabte 17 de febrer, de 10.30 a 13.30 h. A l'església de Sant Pere de Castellet, Pantà de Foix. No cal avisar, només cal ser puntuals. Més informació: Mn. Valentí, tel. 938 980 051.

▸ **Ritus d'elecció al Catecumenat.** Els catecúmens, és a dir, els adults que es preparen per rebre els sacraments de la iniciació cristiana, rebran una catequesi especial el proper diumenge 18 febrer, a les 17.30 h, a la Casa de l'Església, per a després participar a les 19 h a l'Eucaristia a la catedral, on se celebra

el ritus d'elecció dels catecúmens.

▸ **Recés de Quaresma per a joves confirmands.** Diumenge 18 de febrer, a les 17 h, a la Casa de l'Església, són convocats per la Delegació de Joventut els joves que rebran el sagrament de la Confirmació en aquest curs, després de Pasqua.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

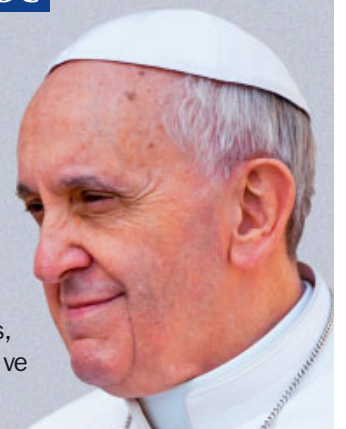

@Pontifex: «Que la Verge Maria sigui sempre el nostre refugi, el nostre consol i el camí que ens porta a Crist» (8 de desembre).

@Pontifex: «Cal combatre amb força la corrupció. És un mal basat en la idolatria dels diners que feix la dignitat humana» (9 de desembre).

@Pontifex: «Cal que l'acció política estigui de debò al servei de la persona humana, del bé comú i del respecte de la creació» (10 de desembre).

@Pontifex: «El cristià està cridat a comprometre's de forma concreta amb les realitats terrenals, il·luminant-les amb la llum que ve de Déu» (13 de desembre).

Un nou diaca a la diòcesi

Avui, a les 19 h, a la Catedral de Sant Llorenç, té lloc l'ordenació diaconal de Mario Pardo. Amb aquest motiu, li hem fet una entrevista, que podeu llegir íntegrament al nostre web www.bisbatsantfeliu.cat. Aquí en teniu un tastet. Donem gràcies a Déu i encomanem en la pregària el compromís del Mario.

va voluntat, encara que a nosaltres ens costi d'entendre-ho. Personalment, a mi em va costar molt assumir-ho, però finalment vaig tenir el convenciment que és el que el Senyor em demana. Òbviament, sense l'ajuda de les persones que el mateix Déu va posant al teu camí, s'esdevé una fita impossible.

Què va passar a la vida de Mario Pardo perquè volgués entrar un dia al Seminari, ara fa 8 anys?

El Senyor no deixa mai de sorprendre'ns. Quan hom pensa que ja té en certa manera encaminada la seva vida, et pot cridar per a aquesta missió tan important que és la de ser sacerdot. Els seus camins són totalment diferents als nostres i la nostra circumstància personal no ha de ser necessàriament un destorb per arribar a fer la se-

Com vols viure aquesta etapa de diaca?

El diaconat no és quelcom transitori. La paraula diaca significa «servidor» que és al cap i a la fi l'essencial del ministeri sacerdotal.

La *diakonia* és intrínseca al ministeri del sacerdot, el qual no deixa de ser diaca mai a la vida, encara que després esdevingui prevere o bisbe, el servei a la comunitat resulta irrenunciable.

Apostolat Seglar: Camins de vocació i missió

La Casa de l'Església va acollir, el dissabte 27 de gener, la Jornada d'Apostolat Seglar de Catalunya que va comptar amb un centenar d'assistents, amb el lema «Camins de vocació i missió: discerniment i acompanyament». Es va estructurar en dues ponències amb un debat posterior, mantingut entre els assistents i tres tertulians que acompanyaven cada ponent. Al final de la matinal es va celebrar l'Eucaristia a la capella de la Casa i un dinar de germanor.

La primera ponència va tractar sobre la dimensió personal de la vocació i missió en aquest acompanyament i discerniment i anà a càrrec del jesuïta David Guindulain. El ponent va explicar que possiblement la crida de Déu no només sigui una vegada a la vida i que la resposta pot dependre de les circumstàncies del moment. Guin-

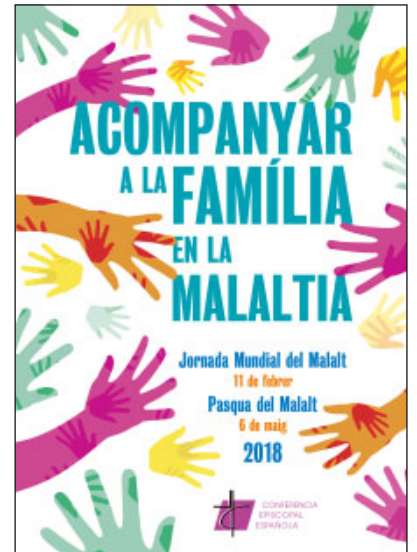

dulain va destacar que aquesta crida comporta unes emocions i unes actituds tant per a la persona que se sent cridada com per a la persona que fa d'acompanyant.

El bisbe auxiliar de Barcelona, Antoni Vadell, va realitzar la segona po-

nença en la qual va aprofundir sobre la dimensió comunitària de la vocació i la missió del laic i l'acompanyament comunitari. El bisbe Vadell va fer una xerrada molt didàctica a partir del miracle dels pans i els peixos.

Jornada Mundial del Malalt 2018

Les famílies dels malalts són l'objectiu d'aquest any per a la Jornada Mundial del Malalt. Aquesta campanya té dos moments: Avui, 11 de febrer, festivitat de la Mare de Déu de Lourdes, és el Dia del Malalt, de caràcter mundial. A més, l'Església a Espanya celebra el 6 de maig la Pasqua del Malalt. La campanya d'enguany pren com a inspiració la següent cita evangèlica: «Aquí tens el teu fill... Aquí tens la teva mare. I d'aleshores ençà el deixeble la va acollir a casa seva» (Jn 19,26-27). Amb aquesta campanya es busca, entre altres finalitats, reclamar l'atenció sobre l'important paper que la família té en l'atenció al malalt i donar a conèixer les necessitats que sorgeixen en l'entorn familiar quan arriba la malaltia. També es vol promoure l'ajuda a les famílies, a les parròquies i hospitals, a fi que puguin desenvolupar aquest paper insubstituïble en l'atenció al malalt.

AGENDA

Dimecres de Cendra. Comencem el temps fort de la Quaresma el proper dimecres, dia 14 de febrer. A les 20 h hi haurà l'Eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç, presidida pel bisbe Agustí.

Reunió dels bisbes de la Tarracense. En aquest trimestre es reuniran, els propers 15 i 16 de febrer, a la Casa d'Espiritualitat Maria Immaculada de Tiana.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

12. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Jm 1,1-11 / Sl 118 / Mc 8,11-13].

■ **St. Feliu de Llobregat:** Santa Eulàlia (patrona de la ciutat de Barcelona), vg. i mr. Sant Gaudenc o Gaudenci, bisbe; sant Damià, soldat mr.; beat Reginald d'Orleans, prevere dominicà; beata Humbelina, viuda.

13. ■ Dimarts [Jm 1,12-18 / Sl 93 / Mc 8,14-21]. Sant Benigne, prev. i mr. (s. III); sant Gregori II, papa (romà, 715-731); santa Maura, mr.; sant Gimer, bisbe; beat Jordà de Saxònia, prev. dominicà; beata Cristina d'Spoleto, vg. agustina.

14. ■ Dimecres de Cendra (lit. hores: 4a setm.) [Jl 2,12-18 / Sl 50 /

2C 5,20-6,2 / Mt 6,1-6.16-18]. Sant Ciril, monjo, i sant Metodi, bisbe, germans grecs (s. IX), evangelitzadors dels eslaus, copatrons d'Europa; sant Valentí, prevere romà i mr. (s. III); sant Antoni (Antoniet), mr.

15. ■ Dijous [Dt 30,15-20 / Sl 1 / Lc 9,22-25]. Sants Faustí i Jovita, germans mrs.; santa Geòrgia, vg.; sant Claudi de La Colombière (†1682), prev. jesuïta; sant Joan Baptista de la Concepció, prevere trinitari.

16. ■ Divendres [Is 58,1-9a / Sl 50 / Mt 9,14-15]. Sant Onèsim, bisbe; santa Juliana, vg. i mr.; sant Honest; beat Joan de sant Domènec,

mr.; beat Simó de Càscia, prevere agustinià.

17. ■ Dissabte [Is 58,9b-14 / Sl 85 / Lc 5,27-32]. Sant Aleix de Falconieri (†1310) i els altres 6 florentins fund. Servents de Maria o servites (1304, OSM); sant Ròmul, mr. (302); sant Silví, bisbe.

18. ■ Diumenge vinent, I de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Gn 9,8-15 / Sl 24 / 1Pe 3,18-22 / Mc 1,12-15]. St. Simeó, bisbe de Jerusalem, parent de Jesús; St. Eladi (†632), bisbe de Toledo; Sta. Bernadeta Soubirous (†1879), vg., vident de Lourdes; beat Joan de Fièssole (fra Angèlic), prev. dominicà, pintor; beat Francesc de Regis Clé, prev. paül i mr.

Diumenge VI de durant l'any (B)

COMENTARI

Busquem allò que convé als altres!

El llibre del Levític rep el nom del seu contingut: lleis sobre el Culte que *el Senyor donà a Moisès des de la Tenda del Trobament* (Lv 1,1s) tot confiant a la tribu de Leví l'ordenament i pràctica del Culte al Temple.

Els cp. 11-16 presenten normes sobre la puresa ritual amb criteris avui impossibles d'entendre. Sobre la base d'una gran veritat (Déu ens vol sants del tot) s'hi posa l'error de «cosificar» la santedat confonent la puresa de cor amb la netedat exterior.

El leprós era apartat de la convivència social i del culte; la incorporació del leprós guarit havia de certificar-la el sacerdot (Lv 13,47s).

Un cristià pot menjar carn sacrificada als ídols? El criteri paulí és clar: *es pot menjar de tot el que es ven al mercat, sense escrúpols de consciència*. Però essent sempre fidels al criteri superior de la caritat: *buscar allò que convé no a mi sinó als altres*. Perquè sempre el bé dels germans passa al davant del dret egoista d'un mateix.

Pel missatge del leprós guarit, cal recordar la mentalitat jueva on la malaltia era vista com a càstig de Déu per una falta comesa (Nm 12,9s).

El primer que Jesús li dona al leprós *tocant-lo amb la mà* és la reincorporació a la Comunitat de germans que *es donen la mà*.

No tothom pot guarir la lepra; però sí pot tothom donar solidàriament la mà al germà. L'Església som els germans que ens donem la mà per ajudar-nos a créixer en santedat; i a la vegada donem la mà a tothom perquè puguin sentir-se fills del mateix Pare Déu.

Un cop curat, Jesús (seguint la normativa de Lv) li mana d'*anar a presentar-se al sacerdot* per poder així ser readmès a la Comunitat.

La recomanació seriosa de no dir res a ningú vol evitar visions triomfalistes d'un messies que amb el seu poder taumatúrgic venci ell tot sol el Maligne defugint qualsevol tipus de Creu.

▶ Lectura del llibre del Levític (Lv 13,1-2.45-46)

El Senyor digué a Moisès i a Aharon: «Si algú té a la pell una inflor, crostes o erupcions que facin tómer el mal de la lepra, serà portat al sacerdot Aharon o a un dels seus fills sacerdots. Els qui pateixen del mal de la lepra han d'anar escabellats, amb els vestits esquinçats, tapats fins a la boca, i han de cridar: "Impur, impur!". Mentre el mal persisteixi són impurs, i han de viure sols, fora del campament».

▶ Salm responsorial (31)

R. *En vós he trobat el meu recer, vós em guardeu del perill.*

Feliç el qui ha estat absolt de la falta i ha vist sepultat el seu pecat. / Feliç l'home a qui el Senyor no té en compte la culpa, / i dintre seu ja no manté l'engany. R.

M'he decidit a reconèixer la falta, / no us he amagat més el meu pecat. / Tan bon punt m'ho he proposat, Senyor, / m'heu perdonat la culpa comesa. R.

Alegreu-vos, justos, celebren el Senyor; / homes rectes, aclameu-lo. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,31-11,1)

Germans, quan mengueu o begueu, o feu alguna altra cosa, feu-ho tot a glòria de Déu.

No sigueu mai ocasió d'escàndol, ni per als jueus, ni per als grecs, ni per a l'Església de Déu, tal com ho faig jo, que en tot procuro d'adaptar-me a tots, i no busco allò que em convé a mi, sinó allò que convé als altres, perquè se salvin. Seguiu el meu exemple, tal com jo segueixo el de Crist.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Marc (Mc 1,40-45)

En aquell temps, es presentà a Jesús un leprós, s'agenollà i li digué, suplicant-lo: «Si voleu, em podeu purificar.»

Jesús, compadit, el tocà amb la mà i digué: «Sí que ho vull: queda pur.» A l'instant la lepra desaparegué i quedà pur. Tot seguit Jesús el va fer marxar, després de recomanar-li seriosament de no dir-ho a ningú, sinó d'anar a fer-se examinar pel sacerdot, oferir per la seva purificació el que Moisès havia ordenat i certificar que ja era pur. Però ell, així que se n'anà, començà de proclamar-ho davant la gent i de fer-ho conèixer pertot arreu, tant, que Jesús ja no podia entrar manifestament als pobles i havia de quedar-se a fora, en llocs despoblats. Però la gent venia a trobar-lo de tot arreu.

▶ Lectura del libro del Levítico (Lv 13,1-2.45-46)

El Señor dijo a Moisés y Aarón: «Cuando alguno tenga una inflamación, una erupción o una mancha en la piel, y no se le produzca una llaga como de lepra, será llevado ante el sacerdote Aarón, o ante uno de sus hijos sacerdotes. Se trata de un leproso: es impuro. El sacerdote lo declarará impuro de lepra en la cabeza. El enfermo de lepra andará con la ropa rasgada y la cabellera desgreñada, con la barba tapada y gritando: "¡Impuro, impuro!". Mientras le dure la afección, seguirá siendo impuro. Es impuro y vivirá solo y tendrá su morada fuera del campamento».

▶ Salmo responsorial (31)

R. *Tú eres mi refugio, me rodeas de cantos de liberación.*

Dichoso el que está absuelto de su culpa, a quien le han sepultado su pecado; / dichoso el hombre a quien el Señor no le apunta el delito / y en cuyo espíritu no hay engaño. R.

Había pecado, lo reconocí, / no te encubrí mi delito; / propuse: «confesaré al Señor mi culpa», / y tú perdonaste mi culpa y mi pecado. R.

Alegraos, justos, y gozad con el Señor; / aclamad lo los de corazón sincero. R.

▶ Lectura de la primera carta de san Pablo a los cristianos de Corinto (1Cor 10,31-11,1)

Hermanos:

Ya comáis, ya bebáis o hagáis lo que hagáis, hacedlo todo para gloria de Dios. No deis motivo de escándalo ni a judíos, ni a griegos, ni a la Iglesia de Dios; como yo, que procuro contentar en todo a todos, no buscando mi propia ventaja, sino la de la mayoría, para que se salven. Sed imitadores míos como yo lo soy de Cristo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 1,40-45)

En aquel tiempo, se acercó un leproso a Jesús, suplicándole de rodillas: «Si quieres, puedes limpiarme.»

Compadecido, extendió la mano y lo tocó diciendo: «Quiero: queda limpio.»

La lepra se le quitó inmediatamente y quedó limpio. Él lo despidió, encargándole severamente: «No se lo digas a nadie; pero para que conste, ve a presentarte al sacerdote y ofrece por tu purificación lo que mandó Moisés, para que les sirva de testimonio». Pero cuando se fue, empezó a pregonar bien alto y a divulgar el hecho, de modo que Jesús ya no podía entrar abiertamente en ningún pueblo; se quedaba fuera, en lugares solitarios; y aun así acudían a él de todas partes.